

ایمن

روزها، نامه‌هایی از شما دوستان نوجوانم به مجله می‌رسد که در بعضی از آن‌ها، نویسنده روش جدیدی را که برای یک عملیات کشف کرده، برای ما بیان کرده است. یکی از این نامه‌ها را **هانیه** برایمان نوشته بود؛ **هانیه نظارات**، از خوزستان، که در همین شماره مجله مطلب او را چاپ کرده‌ایم. چند وقت پیش هم دوست دیگرمان، **وریا کریمی**، از چهارمحال و بختیاری، در نامه‌ای روش‌هایی را که برای «بخش‌پذیری» و «تقسیم» عددها یافته بود، برایمان توضیح داده بود. در اینجا قصد ندارم درباره روش‌های ابداعی این دوستان حرف بزنم، یا آن‌ها را نقد یا تأیید کنم. شاید تو دوست نوجوان من هم مانند هانیه یا وریا، برای بعضی عملیات مانند ضرب یا به توان رساندن با فکر و تلاش خودت روش‌هایی را به دست آورده باشی که به نظرت بیاید ساده‌تر از روش‌های متداول هستند که در کتاب درسی دیده‌ای. هانیه و وریا هم در نامه‌هایشان نوشته بودند که روششان «از نظر زمانی خیلی به ما کمک می‌کند». راستش نمی‌دانم این ادعاها، چقدر درست است. گاهی برای ما، روشی که مدت‌هاست به آن عادت کرده‌ایم و حتی دیگر تا حدودی دلیل درستی آن را هم می‌دانیم، به مراتب ساده‌تر از روش جدیدی است که برای اولین بار با آن برخورد می‌کنیم. از طرف دیگر، اگر روشی را خودمان پیدا کنیم، چون ساعت‌ها و شاید حتی روزها رویش وقت گذاشته‌ایم، و همه جوانبش برایمان آشکار شده است، آن را ساده‌تر از بقیه روش‌ها می‌بینیم. اما اگر بی‌طرفانه روش‌ها را تجزیه و تحلیل کنیم، شاید ببینیم که از نظر دشواری یا زمان لازم برای انجام آن‌ها، تفاوت چندانی بین روش‌های متداول وجود ندارد. البته چنین اکتشافی یک ارزش خیلی خیلی بزرگ دارد: اگر در حالت کلی درست باشد و اشکال ریاضی نداشته باشد، چون به وسیله خود شما و با استفاده از دانسته‌های قبلی و چیزهایی که بلد بوده‌اید به دست آمده، بسیار ارزشمند است. تحریریه رشد برهان متوسطه اول خوش حال می‌شود از شما نامه‌هایی دریافت کند که در آن‌ها از تلاش‌های موفق یا حتی ناموفق خودتان بنویسید، مشابه آنچه هانیه، وریا و بعضی دوستان دیگر نوشته‌اند. می‌توانیم با هم فکری هم، اشکال‌های کار را برطرف کنیم، کار را دقیق‌تر کنیم، درستی‌اش را بررسی کنیم و با دوستان دیگر در مجله به اشتراک بگذاریم. به این ترتیب به تو دوست نوجوانم کمک کنیم، بهتر فکر کنی و از فکر کردن، نتیجه‌های قشنگ‌تری بگیری.